

ken zijn gebreken en ik heb vrienden die mij meer vriendschap bewijzen. En toch. Ik begrijp zijn pleegouders die gek van hem zijn, al geeft hij hun niet weer wat zij verdienen. Hij heeft mij eens gezegd, jufvrouw, dat hij van niemand houdt en weet ge wat ik geantwoord heb: dan zijt gij diep te beklagen, heb ik hem geantwoord. Hij lachte, ge weet hoe hij kan lachen, en als ge u dan kwaad maakt, slaat hij op uw schouder en maakt het weer goed. Thomas van Aquino noemt hij mij soms. Ja, ik weet het allemaal en ge moet niet denken dat ik hem spaar. Ik heb hem al zijn zaligheid gegeven, maar hij neemt nooit iets kwalijk, er zit een goed hart in, ik houd heel veel van hem, ik kan er niet aan doen, het is zoo. Ik bid veel voor hem, heel veel en ik zal nu ook veel voor u bidden. Gij zult er in gelukken hem terug te brengen. Ga dikwijls te communie. We zullen samen den hemel geweld aandoen. Ik zou u willen bidden en smeecken, jufvrouw, uit den grond van een priesterhart: red mijn vriend."

Irreke daagt nu met vernieuwden ijver op als het Henri aan alle kanten te warm wordt. Altijd vertrouwt hij op zijn behendigheid en een sympathie die hij vanzelf wekt, maar dan komt ten slotte een moeilijkheid waarop hij niet gerekend heeft en die hij nonchalant verwaarloost. Ditmaal is het een doodgewone geschiedenis met een toevallige kennis, die in volle flirt blijkt de getrouwde dochter van Irma's directeur te zijn, maar hij vertikt het daarom voorzichtig te worden. Haar eenige bedoeling is den echtgenoot wat tergen, overigens houdt zij hem beleedigend op afstand. Als hij dat eenmaal in de gaten heeft, het is sterker dan hijzelf, moet hij het haar eventjes betaald zetten en hij compromitteert haar behendig. De echtgenoot briescht, de vader briescht en zij briescht mee. Om haar onschuld te bewijzen en hem te treffen verklapt zij papa veel meer dan zij kan verantwoorden, onder andere ook dat Henri, in complot met een bruine uitheemsche bijzit van een bankdirecteur, een wisselkantoor houdt en wil papa er meer van weten, onderzoek het. Henriken wordt bij den secretaris-generaal geroepen, die een intieme vriend van den Leuvensche hoogleeraar is en veel voor zijn benoeming heeft gedaan. De toon van het gesprek is ernstig: na 35 jaren trouwen dienst zijn wet en voorschrift heilig. Henriken's losse vriendelijkheid prikkelt hem als lichtzinnigheid en hij laat hooren dat hij veel andere ongerechtigheden kent. Van administratieven aard, zegt hij. Hij tracht de vriendelijke oogen te verdonkeren, de losse houding te doen inschropelen, instinctieve ambtenaarshaat tegen het ondegelijke, maar hoe tragischer hij doet, des te vreemder en vrijer voelt zich de remlooze, die gezellig denkt: arme sanhedrijn. De eerbare ambtenaar verklaart met pluralis majestatis: „Wij zullen u op dezen voet niet lang meer de hand boven het hoofd kunnen houden." Wat gaat hem die voet en hand aan, benauwde papiermannelen, huiselijke windbuikjes, lost hem toch, hij is het al lang beu.

„Denk aan uw toekomst, vriend."